LA CLASSE OBRERA AL CAPDAVANT DEL COMBAT PER LA LLIBERTAT

Declaració del Comitè Executiu de P. S. U. de Catalunya

En el curs dels dos darrers mesos s'estan produint a Catalunya grans lluites proletàries i de masses en les quals han intervingut els destacaments principals de la classe obrera a **S.E.A.T., Transports Urbans** de Barcelona i **Roca** de Gavà, amb el suport de desenes de milers de treballadors del metall, el tèxtil i la construcció, dels miners de Balsareny, dels treballadors de diferents rams de la producció, els quals, tot expressant la seva solidaritat amb els lluitadors d'avantguarda, defensen les seves pròpies reivindicacions.

Després de les importants accions de l'estiu, van produir-se, durant el mes de setembre i la primera quinzena d'octubre, moltes lluites obreres, entre les quals destaquen els aturs de **S.E.A.T.**, la vaga victoriosa dels **Transports Urbans** del dia 17 de setembre i els aturs an empreses importants del metall com **Pegaso, Cispalsa, Hispano Olivetti, Iberia Radio**, a algunes obres d'**Huarte** i **Dragados**, a diverses fàbriques tèxtils, a **Excel, Ignis** i a d'altres empreses de diferents rams. Els fanalers de Barcelona van començar les seves espectaculars accions de protesta en defensa de les seves reivindicacions. Al Baix Llobregat es multipliquen les importants accions de masses contra la incúria governamental amb motiu de les catastròfiques inundacions esdevingudes darrerament i esclaten diverses lluites a **Siemens, Tuperin, Forsa, Wamba, Pirelli** i altres empreses, mentre comencen a celebrar-se les primeres assemblees obreres a la **Roca**, preludi del que havia d'ésser després una de les més grans vagues d'aquesta zona. A Terrassa diverses fàbriques participen a les accions reivindicatives, i a Sabadell, després de l'important atur al ram de la construcció del mes d'agost, es produeixen les grans lluites de l'**Autònoma de Bellaterra** i el **Polígon Badia**. A d'altres comarques de Catalunya es produeixen també accions obreres, com ara les de **Valentine, Fomento de Obras, Lemmerz, Ca'n Serra, Nervión, Brycsa, Gassol**, etc.

La **ocupació de la factoria S.E.A.T.** el 18 d'octubre pels treballadors; la dura batalla sostinguda amb un heroisme admirable durant tretze hores contra els brutals atacs de les forces repressives, que pretenien de desallotjar-los-en, i en el curs de la qual foren ferits per trets de bala diversos obrers, entre els quals **Antonio Ruiz Villalba**, que moria l'1 de novembre, assassinat pel govern franco-opusdeista; l'extraordinari eco assolit per aquesta gran batalla de classe, a Barcelona, a Catalunya, a tot Espanya, i, fins i tot més enllà de les nostres fronteres: tot això fa que sigui **la lluita obrera més important lliurada en una fàbrica sota la tirania franquista.**

Responent a la crida vibrant dirigida per les **Comissions Obreres de S.E.A.T.** el 19 d'octubre a la classe obrera i a tot el poble barceloní, a totes les forces polítiques i socials de Catalunya i d'Espanya, a la classe obrera internacional, es produeix un moviment immediat de solidaritat proletària, contra la violència patronal i governamental, en defensa dels coratjosos lluitadors d'aquest bastió obrer que es la **S.E.A.T.** En el curs dels dies següents es succeeixen els aturs, assemblees massives en les quals es llegeix i es recolza la crida dels obrers de la **S.E.A.T.**, minuts de silenci, manifestacions i d'altres formes d'acció: hi participen unes 30 empreses de Barcelona i el seu cinturó industrial, entre les quals figuren **Pegaso, Cispalsa, Hispano Olivetti, Maquinista, S.I.E.M.E.N.S., Tornilleria Mata, La Seda, La Papelera, Autònoma de Bellaterra, Fenwick**, etc.

El dia 22 es produeix un atur coordinat de 12 empreses al Baix Llobregat. El dia 23 hi ha una important manifestació de masses a la Plaça de Catalunya, i en els mateixos dies es fan manifestacions a d'altres llocs.

La Comissió Permanent de les Comissions Obreres de Catalunya, avaluant amb encert l'auge creixent de les lluites obreres i populars en marxa cap a la **vaga general**, la necessitat de coordinar-les i elevar-ne el contingut polític, de plantejar-per tot arreu les justes reivindicacions dels treballadors, cridà el dia 25 a un atur generalitzat pel dia 29 d'octubre, en solidaritat amb els obrers de la **S.E.A.T.**, per l'augment immediat dels salaris, per la readmissió de tots els acomiadats, per la llibertat dels detinguts i empresonats, per l'Amnistia General per als presos i exiliats polítics, **cap a la vaga general, contra la dictadura, per la llibertat i la democràcia.**

Cridava també la població a manifestar-se a cada localitat per les mateixes exigències. Aquesta crida de les Comissions Obreres va tenir el suport, des del primer moment, de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i de tots els grups polítics i socials de l'oposició. Van ser nombrosos els documents públics de suport sorgits dels sectors més diversos. L'atur general, de tan clara significació política, fou seguit en unes 130 empreses amb més de 80 000 treballadors dels principals centres industrials de Catalunya. Milers de persones van participar a les manifestacions que van tenir lloc aquell dia a Barcelona i a d'altres llocs. Durant els quatre dies escassos de preparació d'aquest atur generalitzat es van posar en tensió les energies i la capacitat dirigent d'una extensa i combativa avantguarda obrera recolzada pels estudiants en primer lloc, i per amplis sectors ciutadans. Malgrat les insuficiències en la preparació i les vacil·lacions que es van produir en algunes de les grans empreses metal·lúrgiques i de la construcció, principalment a Barcelona, sense les quals l'èxit de l'atur generalitzat hagués pogut ser encara més contundent, val a dir que aquesta acció ha constituït, pel seu abast i per la seva significació política, «una batalla de classe sense precedents contra la repressió patronal i governamental, contra els acomiadaments, per les reivindicacions dels treballadors, contra la dictadura, per la llibertat i la democràcia», com es diu en el **Comunicat** de les Comissions Obreres de Catalunya.

La participació dels treballadors del transport urbà barcelonès en l'atur general del dia 29 i la continuació de la seva magnífica vaga els dies 30 i 31 d'octubre i 1 de novembre, van produir un impacte profund sobre tota la població barcelonina en mostrar amb el seu exemple la possibilitat de les accions generalitzades, de la **vaga general política**; en la realització d'aquesta, els transports, **R.E.N.F.E.**, els **Autobusos** i al **Metro**, constitueixen una peça fonamental.

La vaga dels treballadors de la **Roca** de Gavà, que es va iniciar el 25 d'octubre i s'ha mantingut enfront de les pressions tremendes de la patronal i de les autoritats franquistes al seu servei, les lluites dels miners de Balsareny, dels treballadors de la **New-Pool** (Domar), de l'**Aiscondol**, els aturs que s'estan fent aquests dies en algunes empreses del tèxtil barceloní, la continuïtat de la tensió a la pròpia **S.E.A.T.**, al Transport Urbà i a les principals empreses catalanes, proven que la classe obrera segueix avançant amb pas ferm pel camí de la **vaga general** a Catalunya. La lluita obrera va mobilitzant el conjunt de la població catalana d'una manera o d'una altra, incorporant extensos sectors socials a la lluita per la democràcia, i propiciant i empenyent la unitat antifranquista. La classe obrera juga així, cada dia amb més força, el seu paper motor i dirigent hegemònic, en la lluita per les transformacions polítiques i socials, en la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals en la marxa cap al socialisme →

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS, UNIU-VOS!
treball
ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA
SUPLEMENT AL Nº 335 Novembre 1971 Preu 5 pts.

LA I SESSIO DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Al caliu d'aquestes potents accions de la classe obrera, dels estudiants i professionals, d'amplis sectors ciutadans pels seus drets i contra la violència repressiva, per la llibertat, s'han fet passos d'una gran significació vers la unitat democràtica i antifranquista. Durant els primers dies de novembre ha tingut lloc la 1a sessió de l'**Assemblea de Catalunya**, que ha reunit uns 300 representants d'organitzacions polítiques i sectors socials de Barcelona i d'altres nombrosos llocs de Catalunya, eludint la vigilància repressiva i mostrant l'aillament i la incapacitat del règim. Aquesta Assemblea Nacional, d'innegable representativitat, ha expressat el sentiment del nostre poble elaborant un acord mínim que propicia la unitat més àmplia en la lluita per enderrocar el franquisme i realitzar el canvi democràtic que « garanteixi l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític ». Els punts d'aquest acord, que el nostre **P.S.U.C.** ha aprovat plenament, són :

1) **La consecució de l'Amnistia general pels presos i exiliats polítics.**

2) **L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals : llibertat de reunió, d'expressió, d'associació —inclosa la sindical—, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accès efectiu del poble al poder econòmic i polític.**

3) **El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.**

4) **La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.**

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català —i considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya— perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes, i perquè intensifiqui l'esforç per una ràpida obtenció de :

a) **La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.**

b) **La solidaritat en la lluita en favor dels repressaliats.**

c) **L'acabament de la repressió i la consecució de l'Amnistia.**

La celebració de la 1a sessió de l'Assemblea de Catalunya, el comunicat fet públic en la conferència de premsa reunida la mateixa nit, han tingut un eco extraordinari no sols a Catalunya, sinó a tot Espanya i a l'estranger. Les seves conclusions **s'oferiexen com** la base d'entesa i convergència més amplis, que, una vegada s'hagin estès a noves forces i a nous sectors polítics i socials i s'hagin convertit en formes unitàries d'acció entre les masses populars, **facilitaran i potenciaran la lluita** d'aquestes i la seva eficàcia, multiplicant al mateix temps els seus suports. La consolidació i l'enfortiment de la **Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya**, el desenrotllament de les formes unitàries pròvies a la primera sessió celebrada, l'aparició de moltes noves assemblees de base a totes les localitats i barriades, centres de treball i estudi, pertot arreu, la més àmplia difusió organitzada del **Comunicat**, aniran configurant i erigint la veritable legalitat del poder democràtic, determinant la il.legalitat i el caràcter antinacional del règim de dictadura i del seu pretès continuïsme amb Juan Carlos.

∴

LA DICTADURA S'ESGOTA NO A JUAN CARLOS !

Aquest periode breu però molt intens de lluites i noves experiències per al moviment obrer i popular, per a les forces de l'oposició democràtica de Catalunya, confirmen les previsions fetes pel nostre Comitè Central en la seva declaració del setembre passat. Allà s'hi examinava la poderosa empenta de les accions de la classe obrera, dels estudiants i professionals, de les àmplies masses, en la Jornada per l'Amnistia del 3 de novembre de l'any passat, durant la lluita contra el Consell de Guerra de Burgos, per la superació del periode repressiu posterior que mantingué suspès durant sis mesos l'article 18 del Fuero de los Españoles ; i s'hi reafirmava que : « **les forces populars, democràtiques i nacionals són ja avui, si prenen consciència de la seva capacitat i concerten la seva acció, més fortes que la caduca dictadura** ». I apuntant a les perspectives polítiques, s'hi deia : « **Estem davant d'esdeveniments que poden ser transcendentals per a Catalunya, per a Espanya, i la resolució dels quals serà tant més favorable als interessos del poble com més poderós sigui el desenrotllament de la lluita i més àmplia la unitat democràtica.** »

L'incomplet resum inicial d'allò que han estat aquestes darreres setmanes de lluita i acció política a Catalunya, confirma la justesa dels nostres plantejaments. A més a més, aquest avenç de la lluita i de la unitat democràtica s'ha produit en una o altra mesura als llocs fonamentals d'Espanya. Durant un mes i mig llarg els miners asturians han mantingut la seva grandiosa vaga, amb el suport del conjunt de la població. Inclosos amplis sectors dels professionals, intel.lectuals i estudiants, d'un important sector dels comerçants, dels sacerdots. Els metal.lúrgics, els silicòtics i jubilats realitzen importants lluites. Centenars de milers de treballadors s'han mobilitzat en els darrers mesos amb gran combativitat a Madrid (vaga de la construcció i contra l'assassinat de l'obrer Pedro Patiño), a León, Navarra, Biscala, Canàries, Galícia, Sevilla, Córdoba, Granada i d'altres llocs. Els metges, tècnics, enginyers, ensenyants, periodistes, personal del **C.S.I.C.**, etc., han mantingut importants accions, moltes d'elles coordinades a nivell de tot Espanya. Els estudiants continuen la seva lluita ininterrompuda contra la ocupació policiaca de la Universitat, trobant cada dia un més gran suport entre catedràtics i professors no numerari, que realitzen les seves pròpies lluites i accions. La unitat de tota la oposició antifranquista ha fet progressos sensibles dins de la seva natural complexitat.

Mentrestant la dictadura s'esgota i es decomposa, es tanca en l'immobilisme més absolut i accentua el seu aillament i la seva feblesa. El fracàs rotund de les eleccions a procuradors, la impossibilitat de donar associacions polítiques a forces que són seves, el seu temor i la seva ira contra gent que encara ahir estava al seu costat —no solament els carlistes, que ja estan decididament a la oposició—, l'enfrontament amb l'Església, incloses la major part de les jerarquies (en particular després de l'Assemblea de Bisbes i Sacerdots), posen encara més en relleu que l'única resposta del govern franco-opusdeista al desenrotllament de la lluita democràtica és la repressió, estesa cada dia a nous sectors polítics i socials, i per aquesta mateixa raó molt més perillosa per a ell pel fet de crear nous enemics al seu règim, sense que aconseguéixi, a més a més, paralitzar les accions, que es multipliquen i creixen en combativitat i massivitat. Els « actes polítics » del règim en aquest periode reflecteixen la seva nostàlgia del passat, el seu mortal allunyament de l'Espanya real. L'homenatge « poroue si » a Franco a la Plaça d'Oriente, que pretenia ser una manifestació de força, va quedar reduit a una caricatura de la seva feblesa, de la seva manca de pervindre. Els temors que va expressar en el seu discurs d'aquell dia el « Caudillo » sobre « l'enemic que no ha dos aparegut i continua amenacant... », s'han repetit amb una més gran angoixa a la recent reunió del Consejo Nacional del Movimiento en boca del mateix Franco de Fernández Cuesta, obsessionat per « les traïcions », « els compromisos tèrbols », « els que pensen en un canvi de 180° del règim », etc. Licinio de la Fuente, referint-se als propis rengs del règim deia que : « els qui enfronten Govern i Moviment posen en perill l'existència del règim ». L'Opus, utilitzant els ressorts del poder, liquida l'afer Matesa i allibera els ministres lladres i els seus còmplices, car aquesta ha estat la finalitat essencial de l'indult, qualificat per la premsa capitalista europea de « desafiament a l'opinió espanyola i internacional », i aquest ha estat el seu principal èxit, perquè la repressió que va aplicant —**Antonio Ruiz Villalba** ha estat el vuitè obrer assassinat per aquest govern en dos anys—, l'aprovació de noves lleis repressives, com les modificacions introduïdes en la Llei d'Ordre Públic, els Consells de Guerra, els judicis constants del T.O.P. i ara les multes i la presó governativa per als treballadors i demòcrates, li han arrencat la careta « aperturista » i « liberalitzan » amb la qual va intentar de presentar-se davant el país i davant el món.

El seu desprestigi s'ha accentuat amb el fracàs dels seus plans econòmics, degut a la situació de crisi a la qual ha dut l'economia del país. La burgesia, i fins i tot sectors de l'oligarquia, expressen la seva manca de confiança en el futur del règim, en la gestió del Govern, i es neguen a invertir. La classe obrera i les masses populars, els professionals i amplis sectors intermitjos, patelxen la pujada creixent de preus i veuen disminuir greument el seu nivell de vida. Fins i tot portaveus autoritzats del capitalisme europeu indiquen al govern franco-opusdeista que el camí de la repressió com a sola resposta a l'exigència nacional de llibertat i d'un millor nivell de vida és un carreró sense sortida que pot tenir conseqüències fatals no sols per al règim, sinó per al sistema.

→

Tota la política de l'**Opus** tendeix a assegurar-se el poder per seguir saquejant el país en benefici de la gran banca i de les empreses monopolistes, en particular del sector representat per ell; amb aquesta finalitat, intenta de garantir la continuïtat de la dictadura de Franco a través de la Monarquia del Movimiento amb Juan Carlos. Però els darrers esdeveniments, des de la concentració de la Placa d'Orient, posen de manifest la dificultat d'aquesta maniobra, el seu desgastament i el seu ràpid desprestigi, doncs Juan Carlos suscita cada dia una més gran repulsa i desconfiança, no sols entre el poble, que sempre l'ha ridiculitzat i rebutjat, sinó també entre grups que podien haver constituït el seu suport; aquest corrent apareix fins i tot entre els caps de l'Exèrcit. Aquesta situació precària de la dictadura i la seva prolongació monàrquica s'accentua i sofreix un cop serlós amb l'avenç de l'alternativa democràtica, amb la realització de la 1a sessió de l'Assemblea de Catalunya, que anticipa les formes que estan madurant en el conjunt dels pobles d'Espanya per a donar naixença a un poder democràtic, a un **Govern provisional** d'àmplia coalició que promulgui l'amnistia, restableixi les llibertats i convoqui eleccions a Corts Constituents perqué el pueblo espanyols decideixin lliurement els seus destins.

NOVES EXPERIENCIES DE LLUITA

Les experiències principals de la lluita de la classe obrera i de les masses en aquest darrer període han de ser estudiades detingudament, en particular pel que fa als seus aspectes nous, per tal de generalitzar-les i armar amb elles els treballadors i el poble en la marxa decidida cap a la **vaga general política i la vaga nacional**, per la liquidació de la dictadura franquista i de l'intent continuïsta de Juan Carlos, per a imposar amb l'acció popular i de masses l'alternativa democràtica.

El primer ensenyament, sens dubte, és el caràcter polític obert de les lluites obreres, la seva decisió de liquidar la dictadura franquista; és que la consciència política i el grau de combativitat dels treballadors en el seu conjunt és molt elevat, molt més del que pot manifestar-se en un examen superficial, limitat exclusivament a les qüestions d'organització (sense que calgui menysprear el gran valor d'aquestes qüestions), limitat al recompte de les possibilitats directes que es tenen a ...ion, etc. Tota la lluita dels treballadors de **S.E.A.T.**, en particular la grandiosa acció del 18 d'octubre, amb l'ocupació de la fàbrica durant 13 hores enfrontant-se decididament a la repressió desencadenada contra ells i celebrant en el curs de l'ocupació les seves assemblees massives (una de les quals va reunir 8.000 obrers) prova que **les energies, la consciència i combativitat de la classe obrera, del poble, només pot evidenciar-se plenament en l'acció mateixa**, en el combat unitari orientat com cal, en defensa de les seves reivindicacions econòmiques i polítiques. Això s'ha posat també en relleu en la vaga i ocupació dels tallers als **Transports** barcelonins i a la **Roca** de Gavà, considerades com dues empreses difícils de mobilitzar, en les quals durant molts anys no hi hagut cap acció important de lluita i sobre les quals s'acumulaven dificultats addicionals com les pressions de les autoritats, que arriben fins a la militarització d'una part del personal dels **Transports Urbans**. En totes dues lluites, s'ha posat de relleu com el conjunt de la classe obrera aprèn en les lluites de tota la classe, com n'assimila les experiències principals i s'arma amb aquestes experiències. No hi ha cap dubte que això és vàlid no sols per a les dues empreses esmentades, sinó per a la majoria de les grans fàbriques del metall, tèxtil, construcció, arts gràfiques, químiques, Renfe, banca, electricitat i gas, aigua, metro, transports suburbans i grans magatzems, per a les empreses que són decisives en la preparació i realització de la **vaga general**.

Una altra gran experiència és l'amplària aconseguida per la solidaritat econòmica i de lluita. Els treballadors comprenen cada vegada millor que cap lluita no és un fet aillat, relacionat només amb uns problemes específiques propis, sinó que cada acció, cada vaga, cada combat obrer forma part del combat de tots els treballadors, s'hi integra. Avui, com més dura és la lluita que duu un destacament proletari, com més clar és el seu caràcter de lluita per la llibertat, més suport troba. Aquesta és una constatació dels treballadors de la **S.E.A.T.**, que s'han sentit en tot moment sostinguts i recolzats pels seus companys de classe, per totes les forces polítiques democràtiques i revolucionàries, el moviment obrer internacional. En el Butlletí nº 5 de solidaritat amb els acomiadats i sancionats de la S.E.A.T., es dona la xifra de 966.118 pts recollides des de juny fins al 7 de novembre. Els treballadors de la **Roca** han recollit en 10 dies 300.000 pts. de solidaritat. Es també eloqüent la tremenda força i determinació amb les quals la classe obrera defensa avui els seus dirigents, lluitant per la seva readmissió quan són acomiadats, i fins i tot aconseguint en algunes ocasions els seu alliberament quan són detinguts, amb la consciència que aquesta és una gran batalla política de classe. El fet que a la **S.E.A.T.**, després de l'ocupació del 18 d'octubre i de la vaga de 15 dies, amb un obrer assassinat i alguns altres ferits de bala, **no hi hagi hagut cap acomiadat, representa una victòria extraordinària!** Aquesta és també l'exigència dels treballadors de la **Roca**, de tota la classe obrera. Ni un sol acomiadat!

Avui és indispensable per als dirigents obrers, per a tots els dirigents polítics de l'oposició, tenir clara aquesta visió de l'estat real de consciència i d'ànim dels treballadors, **tenir confiança en la classe obrera i en les masses**, saber trobar les formes perquè es manifesti el seu desig profund de millorar les seves condicions de vida, d'acabar amb la dictadura i conquistar la llibertat. En poc temps els canvis polítics han estat molt grans en aquest ordre de coses, i els dirigents, els treballadors d'avantguarda, i els comunistes entre ells, corren el perill de seguir mirant cap enrera, de medir les coses com es medien fa només alguns mesos, aferrant-se a formes d'actuació i a un estil de treball que ja no són vàlids per al moment present, sense comprendre què hi ha de nou, què està al dia.

Els acomiadats de la **S.E.A.T.** han donat un exemple d'intel.ligència i audàcia en el comportament dirigent: han sabut superar el propòsit de l'empresa d'arrencar-los de la seva arrel a la fàbrica, i han seguit actuant com a dirigents relacionant-se de mil maneres amb els treballadors, recolzant-s'hi, fins a convertir-se en l'espurna que va originar la gran acció del 18 d'octubre i el combat que la va prolongar en els 15 dies de vaga; avui encara seguelxen treballant en l'organització de les forces obreres i la projecció de la seva lluita. Aquesta comprensió i audàcia va mancar a certs dirigents d'algunes empreses principals del metall i d'altres rams de la producció que, sobre tot a Barcelona, van vacil.lar a encapçalar l'atur general del dia 29 a les seves empreses, creient que « era precipitat » o « massa polític », quan les accions de la setmana precedent havien provat que existien les condicions necessàries per a proposar decididament la participació en l'atur.

Una experiència ja coneguda, però que s'ha confirmat plenament en aquesta ocasió, l'ha constituïda l'enorme importància de les assemblees obreres, de la més amplia discussió dels problemes amb tots els treballadors, en la democràcia directa, de la presa col.lectiva dels acords; i ha estat provat que en les grans assemblees mai no disminueix la decisió de lluita ni el seu abast polític, ans al contrari, s'afirmen i es consoliden. Hem d'esforçar-nos en avaluar correctament la significació que han tingut els centenars d'assemblees obreres celebrades durant aquestes setmanes, on els treballadors han sentit i comprovat la seva força unida, la capacitat de la seva classe. Això es manifestarà en les pròximes lluites.

Una altra gran experiència ha estat, particularment en la lluita de la **S.E.A.T.**, la manera d'abordar el problema de l'enfrontament amb les forces repressives. En aquesta ocasió, els treballadors, al mateix temps que manifestaven una decisió més gran que mai en la defensa quan han estat injustament atacats per l'aparell repressiu del règim —amb l'ús de bombes lacrimògenes, càrregues de cabalieria i dels grisos a peu, i amb l'utilització d'armes de foc fins a provocar ferides en diversos obrers i l'assassinat de **Ruiz Villalba**—, han mantingut en tot moment un comportament polític dirigent, influint sobre les forces de l'ordre públic, cridant-les a no obeir les ordres repressives de les autoritats franquistes, a no enfrontar-se amb els obrers. Aquesta és una altra prova de l'elevat nivell de la consciència política dels treballadors, de la seva decisió d'acabar amb la dictadura i conquistar la democràcia. Només qui de veritat es preocupa per canviar el poder, per acabar amb la dictadura, s'esforça per separar l'Exèrcit i les Forces Armades del règim franquista, per situar-les al costat del poble, per neutralitzar-les. Els qui criden al xoc frontal amb elles cometen un error greu i renuncien al necessari treball polític per apartar-les de la dictadura. Sabem que l'esforç dels treballadors de **S.E.A.T.**, **Transports**, **Roca**, i d'altres empreses, i que el document de les Comissions Obreres de Barcelona dirigit a la policia armada han tingut un gran eco entre els seus membres, i que també n'ha tingut la crida de les Comissions de Policies Armats als seus companys.

→

EN EL CAMI DE LA VAGA GENERAL

Una altra experiència interessant d'aquests dies ha estat el paper jugat pels treballadors de la **S.E.A.T.**, de la **Roca** i d'altres empreses en la mobilització al carrer, a les barriades obreres, realitzant mitings i assemblees de masses per a explicar la seva lluita, buscant i trobant el suport de la població. No hi ha dubte que en la realització de la vaga general, per tal d'aconseguir la paralització de les empreses no incorporades inicialment a la vaga, i per a afeglr-hi l'acció de les masses populars, la presència dels destacaments de centenars de treballadors de les principals fàbriques en vaga és decisiva, i els obrers d'avantguarda n'han de ser conscients.

Moltes altres experiències hauran de ser analitzades i generalitzades en les discussions del moviment obrer i de masses per tal d'aconseguir en un terme de temps breu que les experiències directes de lluita s'enriqueixin amb l'experiència col.lectiva.

En la perspectiva immediata cobra una significació particular la resposta massiva de protesta contra l'assassinat d'**Antonio Ruiz Villalba**. No hauria d'haver-hi cap empresa, cap barriada, cap centre de treball o d'estudi, cap organització social, que deixés de pronunciar-se obertament contra el crim, discutint i signant el document de les Comissions Obreres, adoptant d'altres formes d'acció, les que en cada cas es considerin convenients. Caldria elevar una gran protesta contra la detenció de **Carlos Vallejo**, el jove obrer de **S.E.A.T.** S'ha de continuar desenvolupant la solidaritat econòmica amb els acomiadats i sancionats i cal lluitar per la seva readmissió. La creació de comissions d'acomiadats que coordinin l'acció múltiple d'aquests que ja està en marxa, ha de rebre suport i impuls pertot arreu.

També les comissions d'aturats poden ser —i ho han de ser— un instrument valuós de lluita i de defensa allà on existeixi aquest problema.

Cal incorporar a aquesta protesta tots els sectors socials, totes les forces polítiques i personalitats. La ira i el temor del Govern franquista davant la notícia de la celebració de l'Assemblea de Catalunya, expressada en l'editorial de « Nuevo Diario » del dia 9 d'aquest mes, va dur la Brigada Político-Social, sota la pressió directa de Santiago de Cruylles, Subsecretari de Governació destacat a Barcelona, a efectuar diverses detencions de demòcrates catalans sense cap prova contra ell, emprant la tècnica feixista dels ostatges. Després de tenir-los detinguts més de 72 hores, els ha estat aplicada la nova llei d'Ordre Públic i han estat multats amb quantitats que arriben fins a les 500.000 pts. i empresonats, tot i que el jutge va decretar la seva llibertat. Cal alçar-se contra la detenció i la imposició de multes a **Josep Andreu Abelló, Josep Solé Barberà, Maria Vila-Abadal Vilaplana, Alexandre Cirici Pellicer** i **Joan Maria Vallvé Ribera**. S'imposa la necessitat d'augmentar la lluita contra la repressió, contra els Consells de Guerra i les jurisdiccions especials, l'exigència de l'Amnistia i de la llibertat per als dirigents obrers empresonats, com **Pedro León, José Salgado** i d'altres.

La gran victòria assolida en les eleccions sindicals ha d'aprofundir-se amb l'aprofitament més complet dels càrrecs sindicals en la lluita de la classe obrera, en la utilització de les possibilitats legals.

Per seguir avançant cap a la **vaga general** és necessari de plantejar ara mateix les reivindicacions econòmiques, elaborant les plataformes reivindicatives, com han fet els treballadors del tèxtil, del metall i del transport. La discussió dels Convenis col.lectius dóna una oportunitat que ha d'ésser aprofitada àmpliament, sense renunciar a l'exigència immediata de l'augment de salaris, tal com s'està fent en força empreses. La lluita contra l'encariment de la vida pot incorporar a l'acció importants masses, i particularment les dones i sectors considerables dels petits comerciants, com ho ha provat l'eco important assolit pel boicot als mercats barcelonins del divendres 12 de novembre

Tot el nostre Partit ha de dedicar una atenció particular al camp. Cal que la vaguera democràtica de la nostra pagesia, els seus desitjos d'acabar amb la dictadura, les seves justes exigències davant de tants problemes com s'acumulen sobre les seves espatlles per culpa del règim de lladres i assassins, s'expressin obertament en potents lluites que manifestin allò que està avui latent. Hem de fer un esforç per tal que les masses camperoles juguin el paper que les correspon en la **vaga general** i en la **vaga nacional**.

Per a dur a terme la **vaga general** cal desenrotllar encara més la unitat obrera de lluita. Cal enfortir les C.O. d'empresa i crear-ne moltes altres. Cal consolidar i estondre els organismes de coordinació de ram, localitat, comarca, i al nivell de tot Catalunya. El paper jugat per la Comissió Permanent de les C.O. de Catalunya en l'atur general del dia 29 passat posa de manifest la importància d'aquests organismes obrers. Es necessari que tots els grups i sectors obrers sense excepció —C.O., U.G.T., C.N.T., U.S.O., els diferents grups sectorials o d'altres— actuïn units, coordinin els seus esforços de combat en la marxa cap a la **vaga general**, conservant la seva denominació i la seva estructura particular si ho desitgen, tal com ho han plantejat encertadament les Comissions Obreres.

Pel que fa referència a la Joventut Comunista i al nostre Partit, el desenrotllament accelerat de la lluita obrera i popular ens imposa grans exigències de reclutament i d'elevació del nivell polític del nostre treball, de tal manera que els comunistes puguem complir els deures que ens corresponen envers la classe obrera i el poble en general, tant en la conquesta de la Democràcia, com en la marxa cap al Socialisme, objectiu i raó d'ésser del nostre Partit. Hem de ser audaços en el reclutament, en la creació de noves cèl.lules i comitès del Partit als llocs de treball i d'estudi, a les barriades i centres de masses, a la Universitat, entre els professionals, intel.lectuals i artistes, entre les dones, al camp. L'exemple de les organitzacions que estan a la primera línia del combat ha de ser un estímul per a tots. Els comunistes de **S.E.A.T.** s'han compromès a reclutar un centenar de nous militants per la seva organització en un plac breu, entre els millors lluitadors de la seva empresa

Les organitzacions del Partit han de fer també un gran esforç d'ajuda a la Joventut Comunista perquè aquesta pugui reclutar i organitzar centenars i milers de joves a tot Catalunya.

Hem de fer arribar pertot arreu l'alternativa democràtica aprovada a la 1a sessió de l'Assemblea de Catalunya i treballar amb tota la nostra capacitat i energia, al costat de les altres forces que hi estan interessades, per crear formes unitàries de lluita que permetin de dur a la pràctica els plantejaments del seu comunicat.

ENDAVANT EN EL COMBAT PER ACABAR AMB LA DICTADURA DE FRANCO I AMB L'INTENT CONTINUISTA DE JUAN CARLOS !

ENDAVANT CAP A LA VAGA GENERAL POLITICA ! ORGANITZEM-LA JUNTAMENT AMB TOTS ELS TREBALLADORS, EN EL MATEIX CURS DE LES LLUITES QUE VAN DESENROTLLANT-SE !

PER LA LLIBERTAT I LA DEMOCRACIA ! PEL SOCIALISME !

Barcelona, 15 de novembre de 1971.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya.